

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 958/2016
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у правној ствари тужиље – противтужене Р.К. из Т., против туженог – противтужиоца Б.К. из Т., чији је пуномоћник С.К., адвокат из Т., ради вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 115/16 од 01.03.2016. године, у седници одржаној 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 115/16 од 01.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2. 1323/14 од 26.11.2015. године, делимично је усвојен тужбени и противтужбени захтев (став први изреке), а брак странака закључен 19.10.1996. године у Т. је разведен (став два изреке). Заједничко дете странака, малолетна Б.К., рођена ... године у Н.С. поверена је на самостално вршење родитељског права туженом – противтужиоцу, као оцу (став трећи изреке). Тужиља – противтужена делимично је лишена родитељског права у делу чувања, подизања, васпитања, образовања и заступања детета, као и у делу управљања и располагања имовином детета (став четврти изреке). Уређен је модел одржавања личних односа између тужиље – противтужене и малолетне Б.К., тако да дете код мајке проводи три дана у току радне недеље, понедељком, средом и петком од 17,00 до 20,00 часова, као и сваког другог викенда од суботе у 10,00 часова до недеље до 19,00 часова, тако да тужиља – противтужена малолетну Б. преузима на адреси где живи са оцем и на исту адресу је враћа (став пети изреке). Тужиља – противтужена је обавезана да на име свог дела доприноси децем издржавању плаћа месечни износ од 15.725,00 динара, почев од 26.11.2015. године па убудуће, док за то постоје законски услови, а доспеле износе одједном са законском затезном каматом од доспелости сваке рате 10-тог у месецу за текући месец па до коначне исплате, а убудуће од првог до десетог у месецу за текући месец, уплатом наведеног износа на текући рачун туженог – противтужиоца Б.К. код В.б. Н.С. (став шести изреке). Утврђено је да тужени – противтужилац има право становања заједно са малолетном ћерком странака на ½ идеалног дела стана у Т. ближе означеног у изреци, која ½ дела је сувласништво

тужиље – противтужене, која је обавезана да трпи упис наведеног права на свом сувласничком делу (став седам изреке). Тужбени захтев у делу да се малолетна ћерка повери странкама на заједничко вршење родитељског права, а да се контакти одржавају тако да дете седам дана борави код једног, а седам дана код другог родитеља је одбијен (став осми изреке). Противтужбени захтев у делу да се тужиља – противтужена у целости лиши родитељског права у односу на малолетну ћерку је одбијен (став девети изреке). Противтужбени захтев одбијен је и у делу за обавезивање тужиље – противтужене да доприноси дечјем издржавању преко досуђеног, а до траженог месечног износа од 30.000,00 динара (став 10 изреке). Одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став 11 изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 115/16 од 01.03.2016. године, жалбе странака су делимично усвојене и делимично одбијене, а пресуда Основног суда у Новом Саду П2. 1323/14 од 26.11.2015. године укинута у делу којим је одређено одржавање личних односа тужиље – противтужене са малолетном ћерком странака Б.К. три дана у току радне недеље – понедељком, средом и петком од 17,00 до 20,00 часова и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у преосталом побијаном делу којим је одређен модел одржавања личних односа тужиље – противтужене са малолетном ћерком странака Б., одлучи о доприносу тужиље – противтужене издржавању малолетног детета, у делу којим је утврђено право становања, којим је одбијен противтужбени захтев за потпуно лишење тужиље – противтужене родитељског права и одлуке о парничним трошковима, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени – противтужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом донетом у овом спору, разведен је брак парничних странака, закључен 19.10.1996. године у Т. из кога имају једно малолетно дете – Б.К. рођену ... године. Ћерка странака је тешко ментално болесна, и недовољно је развијено лице, болује од rett синдрома, има епилептичне нападе, за коју болест прима терапију. Не може самостално да се облачи и храни, креће се тако што се придржава за другу особу или у инвалидским колицима, а физиолошке потребе не контролише због чега носи пелене.

До престанка заједнице живота странака 10.08.2014. године странке су живеле са дететом у стану у Т. површине 64,67м² које је њихово сувласништво на

равне делове. Иза тога у стану су живеле мајка и малолетна ћерка, а након одређивања привремене мере 09.12.2014. године, којом је малолетна ћерка поверена мајци на самостално вршење родитељског права, она је са дететом напустила стан и прешла да живи у изнајмљеном стану. Тужени – противтужилац је у том временском периоду доприносио децјем издржавању месечним износом од 8.000,00 динара, а по привременој мери имао је право на одржавање личних односа са ћерком два викенда у току месеца, и три пута у току радне недеље. Иза тога, након што се тужиља обратила органу старатељства са захевом за смештај малолетне Б. у специјализовану установу, по предлогу органа старатељства, а уз сагласност туженог – противтужиоца дете је прешло да живи са оцем, па је решењем о привременој мери суд 29.06.2015. године поверио оцу самостално вршење родитељског права, а мајку обавезао да доприноси децјем издржавању месечним износом од 10.000,00 динара и одредио идентичан модел одржавања личних односа мајке и детета, по раније одређеном моделу са оцем. Центар за социјални рад је тада предложио да се мајка делимично лиши родитељског права, осим у делу одржавања личних односа са дететом и доприноса децјем издржавању.

Тужени – противтужилац сада живи у заједничком стану са малолетном Б., запослен је у осигуравајућем друштву са месечном зарадом од 58.000,00 динара. Режијски трошкови за стан месечно износе 7.000,00 динара, а док је он на послу о малолетној Б. се стара жена. Трошкови по овом основу подмирују се из социјалних примања (туђе неге и помоћи). Осим наведеног износа, потребе малолетне Б. задовољавају се месечним износом од још 31.450,00 динара. Тужиља – противтужена је запослена у банци са месечном зарадом од 64.000,00 динара, живи у изнајмљеном стану за који је закупнина на месечном нивоу 80 евра, док су Режијски трошкови 5.000,00 динара.

Од прекида заједнице живота конфликтни односи међу странкама су се све време продубљивали, што се рефлектује на контакте детета са мајком. Утврђено је да је разлог захтева тужиље – противтужене за смештај малолетне Б. у установу, њена емоционална исцрпљеност. Тужени – противтужилац је показао мотивацију да преузме бригу о детету, а као родитељ је процењен као компетентан.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је најбољи интерес малолетног детета да родитељско право самостално врши отац – тужени у овом спору, те да делимично лиши родитељског права тужиљу – противтужену у области васпитања, чувања, подизања, одлучивања, заступања, располагања имовином детета осим у делу виђања детета и мајке и обавезе издржавања.

У том смислу, правилно је оцењено мишљење и предлог органа старатељства, у погледу вршења, односно лишења родитељског права, и потребе детета које искључују потпуно лишење родитељског права, јер међупартнерски конфликтни однос не може имати превагу над најбољим интересом малолетне Б., која је емотивно везана за мајку, без обзира на мајчину исцрпљеност која је последица здравственог стања детета.

Имајући у виду потребе малолетног детета (повериоца издржавања) и могућности тужиље – противтужене (дужника издржавања), као и минималну суму издржавања прописану чланом 164. Породичног закона, правилно су примењени члан 160, 161. и 162. овог Закона у погледу критеријума, начина и висине одређивања издржавања.

У ревизији тужени – противтужилац у претежном делу оспорава оцену изведених доказа, чиме посредно побија утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**